

Искания на ищеца

- да се признае за установено, че като не е въвело в сила до 18 април 2016 г. законовите, подзаконовите и административните разпоредби, необходими за да се съобрази с Директива 2014/25/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 февруари 2014 година относно възлагането на поръчки от възложители, извършващи дейност в секторите на водоснабдяването, енергетиката, транспорта и пощенските услуги и за отмяна на Директива 2004/17/ЕО (ОВ L 94, стр. 243), и при всички положения като не е уведомило Комисията за такива разпоредби, Великото херцогство Люксембург не е изпълнило задълженията си по член 106, параграф 1 от посочената директива,
- на основание член 260, параграф 3 ДФЕС да се наложи на Великото херцогство Люксембург периодична имуществена санкция в размер на 11 628 EUR на ден, считано от датата на постановяването на решение по настоящото дело за неизпълнение на задължението за съобщаване на мерките за транспониране на Директива 2014/25/ЕС,
- да се осъди Великото херцогство Люксембург да заплати съдебните разноски.

Основания и основни доводи

1. Съгласно член 106, параграф 1 от Директива 2014/25/ЕС държавите членки са били длъжни до 18 април 2016 г. да въведат в сила разпоредбите, необходими за да се съобразят с тази директива. Тъй като Люксембург не е съобщило мерки за транспониране на директивата, Комисията решава да сезира Съда.
2. В исквата си молба Комисията предлага да се наложи на Люксембург периодична имуществена санкция в размер на 11 628 EUR на ден. Размерът на периодичната имуществена санкция е изчислен с оглед на тежестта и на продължителността на нарушението, както и на възпиращото действие на санкцията предвид платежоспособността на тази държава членка.

Преюдициално запитване от Hoge Raad der Nederlanden (Нидерландия), постъпило на 9 февруари 2018 г. — Sociale Verzekeringsbank, други страни: F. van den Berg и H.D. Giesen

(Дело C-95/18)

(2018/C 161/24)

Език на производството: нидерландски

Запитваща юрисдикция

Hoge Raad der Nederlanden

Страни в главното производство

Жалбоподател: Sociale Verzekeringsbank (Svb)

Други страни: F. van den Berg и H.D. Giesen

Преюдициални въпроси

- 1) а) Трябва ли членове 45 ДФЕС и 48 ДФЕС да се тълкуват в смисъл, че не допускат в случаи като настоящите национална разпоредба като член 6а, буква в) от АОВ ⁽¹⁾? Последница от тази разпоредба е, че пребиваващо в Нидерландия лице не е осигурено по социалноосигурителната схема на държавата на пребиваване, ако упражнява трудова дейност в друга държава членка и въз основа на член 13 от Регламент 1408/71 ⁽²⁾ е подчинено на социалноосигурителното законодателство на държавата на заетост. Настоящите случаи се характеризират с обстоятелството, че въз основа на законодателството на държавата на заетост, поради ограничения обхват на упражняваната в нея трудова дейност, заинтересованите лица нямат право на пенсия за осигурителен стаж и възраст?

- б) Релевантно ли е за отговора на въпрос 1а обстоятелството, че лице, пребиваващо на територията на държава, която не е компетентна съгласно член 13 от Регламент № 1408/71, не е задължено да плаща вноски за социално осигуряване в тази държава на пребиваване? За периодите, в които пребиваващото лице упражнява трудова дейност в друга държава членка, то е подчинено само на схемата за социална сигурност на държавата на заетост именно на основание член 13 от Регламент № 1408/71 и освен това в такъв случай националното законодателство на Нидерландия не предвижда задължение за плащане на вноски?
- 2) Релевантно ли е за отговора на въпрос 1 обстоятелството, че е било възможно заинтересованите лица да се осигуряват доброволно по реда на AOW или да отправят искане до SVB за сключване на споразумение по смисъла на член 17 от Регламент № 1408/71?
- 3) Допуска ли член 13 от Регламент № 1408/71 възможността, лице, като съпругата на г-н Giesen Steht, която преди 1 януари 1989 г. е била осигурена по реда на AOW по преценка само въз основа на националното законодателство в своята държава на пребиваване, Нидерландия, да придобие право на пенсия за осигурителен стаж и възраст въз основа на това осигуряване, доколкото става дума за периоди, в които съгласно тази разпоредба от регламента, поради упражняването на трудова дейност в друга държава членка, тя е била подчинена на законодателството на тази държава на заетост? Или следва правото на обезщетение въз основа на AOW да се разглежда като право на обезщетение, което съгласно националното законодателство не е свързано условия за заетост или за осигуряване по смисъла на решението *Bosman*, така че съображенията в това решение могат да се приложат в нейния случай?

⁽¹⁾ Общ закон за пенсионното осигуряване.

⁽²⁾ Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 година за прилагането на схеми за социално осигуряване на заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността (ОВ L 149, 1971 г., стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 1, стр. 26).

Преюдициално запитване от Hoge Raad der Nederlanden (Нидерландия), постъпило на 9 февруари 2018 г. — Sociale Verzekeringsbank, друга страна: С.Е. Franzen

(Дело C-96/18)

(2018/C 161/25)

Език на производството: нидерландски

Запитваща юрисдикция

Hoge Raad der Nederlanden

Страни в главното производство

Жалбоподател: Sociale Verzekeringsbank (Svb)

Друга страна: С.Е. Franzen

Преюдициални въпроси

- 1) Трябва ли членове 45ДФЕС и 48 ДФЕС да се тълкуват в смисъл, че не допускат в случай като настоящия национална разпоредба като член 6а, буква б) от АКВ ⁽¹⁾? Последица от тази разпоредба е, че пребиваващо в Нидерландия лице не е осигурено по социалноосигурителната схема на държавата на пребиваване, ако упражнява трудова дейност в друга държава членка и въз основа на член 13 от Регламент 1408/71 ⁽²⁾ е подчинено на социалноосигурителното законодателство на държавата на заетост. Настоящият случай се характеризира с обстоятелството, че въз основа на законодателството на държавата на заетост поради ограничения обхват на упражняваната в нея трудова дейност заинтересованото лице няма право на детски надбавки.